

РЕШЕНИЕ

№ 7079

гр. София, 29.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разглежда дело номер **7113** по описа за **2021** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано заедно от изпълнителните директори С. С. П., чрез адвокат М. Г., със съдебен адрес: [населено място], [улица], против Решение от 17.02.2021г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 107-ми състав по НАХД №12174/2020 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-456/25.08.2020 г. издадено от Заместник-председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“ относно наложена имуществена санкция на основание чл. 647, ал. 2, вр. чл. 644, ал. 2, предл. второ вр. ал. 1, т. 2 от Кодекса на застраховането /КЗ/ вр. § 1, т. 51 от ДР на КЗ вр. чл. 648, ал. 1 от КЗ, в размер на 3 000.00 лв. за нарушение на чл. 496, ал. 2 вр. ал. 1 от КЗ.

Решението се обжалва, като незаконосъобразно, постановено при неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба. От съда се иска да отмени оспорения съдебен акт, като постанови нов такъв, с който да отмени издаденото наказателно постановление. При условията на алтернативност, моли съда да измени НП, като преквалифицира наложената санкция от такава по чл.

644, ал. 2 от КЗ на такава по чл.644, ал. 1, т. 1 от КЗ и наложи минималната законова санкция. Релевира доводи за наличие на предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – Комисия за финансов надзор, редовно уведомен се представлява от юрисконсулт Г., която моли касационната жалба да бъде отхвърлена, а решението на СРС да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор Д., която излага становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба и моли съда да остави в сила решението на СРС като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, X-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна в законоустановения срок, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по депозирана в срок жалба срещу НП № Р-10-456/25.08.2020 г.

В хода на съдебното производство пред Софийски районен съд е прието за установено от фактическа страна, че във връзка с постъпила в КФН жалба с вх. № 91-02-746/15.07.2020 г. от Ц. И. Д., съдържаща оплакване за липса на произнасяне по заведена застрахователна претенция № [ЕГН] пред ЗД [фирма], е образувана проверка от КФН. С писмо изх. № 91-02-746/21.07.2020 г. от ЗД [фирма] са изискани заверени копия от всички документи по заведената претенция, както и писмено становище по случая. Отговор, ведно с изисканите документи е постъпил в КФН с вх. № 91-02-746/29.07.2020 г. От представените от застрахователя документи е установено, че на 09.12.2019 г. пред ЗД [фирма] е заведена Застрахователна претенция № [ЕГН] за изплащане на застрахователно обезщетение във връзка с причинени увреждания на лек автомобил „Фиат“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Ц. И. Д.. Претенцията е заведена на основание сключен Договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, обективиран в Застрахователна полица № BG/02/119002177035. На датата на предявяване на претенцията е извършен оглед на увредения автомобил и пред застрахователя са представени писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и нейния размер. На 10.01.2020г. е извършен допълнителен оглед и пред ЗД [фирма] е представена банкова сметка, по която да се изплати обезщетението.

С писмо с изх. № ОК-42453/21.01.2020 г., ЗД [фирма] е уведомило увреденото лице, че е определило щетата като тотална и съгласно чл. 390, ал. 1 от КЗ, преди изплащане на застрахователното обезщетение пред застрахователя следва да бъдат представени документи, удостоверяващи прекратяването на регистрацията на увредения лек автомобил. С писмо изх. № ОК-139569/09.03.2020 г. ЗД [фирма] е отговорило на подадено на 06.03.2020 г. от Ц. И. Д. заявление, като го е уведомило за алтернативната възможност за изплащане на обезщетение, за която не е необходимо прекратяване регистрацията на автомобила. На 30.03.2020 г. е сключено споразумение между ЗД

[фирма] и Ц. И. Д., с което застрахователното дружество се е ангажирало да изплати застрахователно обезщетение на Д. в размер на 508.33 лв. След предприетите от страна на КФН действия с писмо с изх. № 91-02-764/21.07.2020г., ЗД [фирма] се е произнесло по претенцията на 27.07.2020г., като застрахователното обезщетение е изплатено на Ц. И. Д. по банковата му сметка.

При така установените факти е съставен АУАН № Р-06-560/18.08.2020 г., с който е прието, че ЗД [фирма] е извършило нарушение на чл. 496, ал. 2 вр. ал. 1 от КЗ. Въз основа на съставения АУАН било издадено и оспореното пред СРС НП № Р-10-456/25.08.2020 г., с което на ЗД [фирма] на основание чл. 647, ал. 2, вр. чл. 644, ал. 2, предл. второ вр. ал. 1, т. 2 от КЗ вр. § 1, т. 51 от ДР на КЗ вр. чл. 648, ал. 1 от КЗ е наложена имуществена санкция в размер на 3 000.00 лв. за нарушение на чл. 496, ал. 2 вр. ал. 1 от КЗ.

При определяне размера на имуществената санкция, административнонаказващия орган е отчел, че нарушението е повторно по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, тъй като е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на НП № Р-10-956/10.10.2018 г. /влязло в сила на 06.04.2019 г./, с което му е наложено наказание за същото по вид административно нарушение по чл. 496, ал. 2 вр. ал. 1 от КЗ.

Районният съд е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на релевантните по делото факти. От правна страна, СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Счел е при преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че административнонаказващия орган, правилно е приложил закона, поради което е потвърдил обжалваното НП в цялост.

Пред настоящата касационна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по отношение на посочените касационни основания по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

В хода на съдебното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правото на защита на касатора и да са препятствали възможността му адекватно да я организира. От страна на въззивния съд е проведено съдебно следствие, в хода на което е извършено пълно изследване на всички факти и обстоятелства, които са от значение за правилното изясняване на случая. Спазен е двугодишният срок от извършване на административното нарушение, визиран в чл. 34 от ЗАНН за съставяне на АУАН. Нарушението е описано ясно, точно и конкретно.

Настоящият касационен състав споделя мотивите на РС, че издаденият АУАН и наказателно постановление съдържат изискуемите реквизити и отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН.

Неоснователен е и доводът на касатора, че административното наказание му е наложено за нарушение, извършено в условията на повторност, без това обаче да е налице. По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Процесното нарушение е установено с АУАН № Р-06-560/18.08.2020 г., издаден в едногодишния срок от влизане в сила на НП № Р-10-956/10.10.2018 г., което е влязло в сила на 06.04.2019 г. АНО в издаденото НП е изложил достатъчно убедителни мотиви защо наложеното наказание е в условията на повторност. Горещитираното НП е влязло в сила на 06.04.2019 г. за извършено нарушение на чл. 496, ал. 2 вр. ал. 1 от КЗ.

Фактът на повторност е относим към определяне на относимото наказание и тъй като

АУАН, няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност. В случая съгласно изискванията на ЗАНН в АУАН е посочено единствено материалната разпоредба, която е нарушена, но не и санкционната норма. От друга страна съгласно нормата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН, наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Тоест, дори да се приеме, че е допуснато нарушение, чрез непосочването на елемента повторност в АУАН, чрез законова възможност се санират допуснатите несъществени нарушения в АУАН, чрез отстраняването им в НП.

По отношение на материалния закон, от представените по делото доказателства по несъмнен начин се установява извършването на нарушение на чл. 496, ал. 2 вр. ал. 1 от КЗ от дружеството ЗД [фирма]. Нормата на чл. 496, ал. 1 от КЗ определя тримесечен срок за произнасяне, считано от завеждане на щетата. Безспорно се установява, че претенцията е заведена на 09.12.2019 г., а тримесечният срок е изтекъл на 09.03.2020 г. В крайна сметка, застрахователното обезщетение е изплатено на 27.07.2020г. – извън законоустановения срок. В тази връзка са неоснователни възраженията на касатора относно съществуваща неяснота при определяне на датата на извършване на нарушението, както и за неправилно квалифициране на деянието.

Не са налице и предпоставките за приложението на чл. 28 от ЗАНН и възражението на касатора е неоснователно, тъй като ЗАНН не съдържа легално определение на понятието „маловажен случай“, затова на основание чл. 11 от същия закон субсидиарно следва да се приложи НК. Според чл. 93, т. 9 от НК „маловажен случай“ е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид.

Фактическите обстоятелства, свързани с процесния казус не указват маловажност по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, като по делото не са установени данни за обстоятелства, които да обусловят по-ниска степен на обществена опасност. Точно обратно, дружеството застраховател следва да удовлетворява застрахователната претенция в срок, а извършеното нарушение в условията на повторност регламентира една по-висока обществена опасност на извършеното нарушение и непостигане на целите на наказанието по чл. 12 от ЗАНН по предишни производства.

По така изложените мотиви касационната инстанция приема, че решението на Софийски районен съд, като правилно, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора е основателно искането за разноси, с оглед разпоредбата на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН и крайния изход на спора, поради което следва да бъде уважено, като касационният жалбоподател следва да бъде осъден да заплати в полза на ответната страна сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, определена по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, тъй като настоящото дело не се отличава с фактическа и правна сложност.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от

ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, X-ти Касационен състав,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОСТАВЯ в сила съдебно решение от 17.02.2021г. на Софийски районен съд, НО, 107-ми състав по НАХД № 12174/2020г., с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-456/25.08.2020 г. издадено от Заместник-председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“ относно наложена имуществена санкция на основание чл. 647, ал. 2, вр. чл. 644, ал. 2, предл. второ вр. ал. 1, т. 2 от КЗ вр. § 1, т. 51 от ДР на КЗ вр. чл. 648, ал. 1 от КЗ, в размер на 3 000.00 лв. за нарушение на чл.496, ал. 2 вр. ал. 1 от КЗ.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати на Комисията за финансов надзор сумата от 80.00 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за касационното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.